

DE VADER

te brengen. Hij kon aantoonen dat mijn dochter bepaalde artikelen nooit ontvangen had. Dien heelen middag had hij in oude boeken en quitanties gesnuffeld. Gedurende het eten moesten we al een paar keer vernemen dat hij de zaak in het reine gebracht had en nu zei hij schertsend-ernstig: „Het is toch maar goed dat ik me heelemaal aan de zaak ben gaan wijden, Eva. Ik vraag me af, wat er zonder mij van die boel terecht gekomen zou zijn.” Eva keek hem met haar grijs-groene oogen aan, en vroeg niet eens, hoe het dan kwam dat de apotheek zoolang zonder hem had kunnen bestaan. Maar ik kreeg de drift van een oud en lang beleedigd man. „Wat zeg je!” riep ik. „Wat er zonder jou van de zaak zou terecht gekomen zijn! En dat zeg jij die van m'n dochter leeft, die haar 'r geld en haar ziel afzuigt! Ja, haar ziel, jij onbeschaamde domoor!” En ik stond op en had een likeurflesch in mijn hand die ik in het wilde stuksloeg op een tafel, geloof ik. . . .

Later sprak mijn dochter vergoelijkend over de „attaque” die ik gehad heb. Maar dat is niet waar. Mijn verstand was helder, maar mijn drift te heftig voor mijn aard en voor mijn gestel. Toen ik dien nacht in mijn slaapkamer lag, hoorde ik mijn dochter en haar man lange uren met elkander over mij spreken. . . . Met een vreemden man sprak Eva over haar oudsten vriend. Het scheen dat zij haar man moest troosten en kalmeeren. Dat woord „attaque” hoorde ik haar toen voor het eerst zeggen, maar van mijn schoon-zoon ving ik de termen „ongehoord” en „werkeloos” op en „wat ik voor hem gedaan heb.”

Den volgenden morgen klopte mijn dochter reeds vroeg aan mijn deur. Het griede mij dat zij niet kwam om naar mijn gezondheid te vragen, maar dat zij door haar man gestuurd was. Want ik had ze eerst over dit bezoek hooren praten en toen mijn schoon-zoon met zware passen in hun slaapkamer op en neer hooren wandelen, opzettelijk kuchend, opdat ik merken zou dat hij er was, één met mijn dochter en tegenover mij. Er was geen opstandige jaloerschheid meer in me, alleen medelijden met Eva. Ze zag dien morgen zeer bleek en had, wat haar nog bleeker maakte, een zacht-lila peignoir aan. Haar haren zakten af in den loop van ons samenzijn. „Vader,” zei ze. Toen bewees ze, dat ze nog m'n kind gebleven was, want daarna ging ze niet door met spreken, in de hoop dat ik de moeilijkheid van dat praten voor haar uit den weg zou ruimen. Eva had reeds als kind zooveel moeite om over persoonlijke dingen te spreken. Ik was haar vóór en deed ook mijzelf een dienst. Want zóó heb ik eigenlijk nooit geweten of mijn kind van plan geweest is mij de deur uit te zetten of niet. — „Eva, kind, het spijt me heel erg wat er gisteravond gebeurd is. Ik weet niet wat er over me kwam. Het heeft heelemaal